

ничии любопитни български очи няма да ни следят. – Ще ни бъде така хубаво, и ще се нарадваме след дългата раздяла. – И знаеш, мъчно ми е сега да се разделя с тези си мечти. – А ти, Ваньо, какво мислиш по този въпрос? – Не би ли било възможно да уредим нещо? – Напр. да сключим един заем. – Аз с удоволствие бих сключила заем от учителската каса, дето няма да ми откажат, но лошото е, че книгата ми от това дружество са у мамини, в един от моите куфари (и аз не помня в кой), а ключовете ми са тук. И неznam как би могло да стане това. – Нищо не разбирам.

А от друга страна, като си помисля, че ако бъдем в някой български курорт, всички очи ще бъдат отправени към нас, – та лошо ми става. А да се върна, и веднага да се разделим – ти на една страна, аз на друга – струва ми се, не ще ни бъде много приятно...

Изобищо, всички тези въпроси ме силно занимават напоследък. Обмисли и ти всичко възможно, което бихме могли да направим и ми го пиши, но разчитай времето – да не дойде писмото ти след заминаването ми!.. – Виждаш, аз ти пиша тъй просто и направо, като на най-близък, – защото съм си останала през тази година все същата за тебе.

Сега, целувам те сърдечно – за Великдена, и за пролетта, и за очакването на новата ни среща.

Лиза

Пращам ти една мъничка пепелничка – *souvenir* от Париж, да си я туриш на нощната масичка и вечер да си спомняш за мене.

26.

Париж, 18. V

Мили Ваньо,

Получих писмото ти същата сутрин, когато Дора и Славчето заминаха. – Зарадвах му се, както всякога. – Ти не ми правиш често такива изненади: без да получиш отговор още, да ми пишеш. – Но и ти навярно си получил вече пис-